

РЕШЕНИЕ

№ 3295

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 10.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Мирчев, като разглежда дело номер **2592** по описа за **2011** година докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 29.12.2010 г. по НАХД № 14418/2009 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 112 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № 154012/21.11.2008г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция” при С. (ПП при С.) издадено въз основа на АУАН №154012 / 04.11.2008г.. С НП на Г. Н. Б., ЕГН: *, гр. С., Ж. „Б.”, Б. В., .1, А.1., са наложени административни наказания глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец, на основание чл. 182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), в редакцията му действаща към момента на извършване на нарушението.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от наказаното лице, с която се иска неговата отмяна като незаконосъобразно. Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно нейната допустимост и основателност. Представителят на С градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението на районния съд – оставено в сила.

Административен съд С. град, Седми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна

страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд С. – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано. При изяснена фактическа обстановка районният съд от правна страна е изложил мотиви, които настоящият състав споделя.

По-специално относно свидетелските показания е необходимо да се отбележи, че съгласно чл.14 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), съдът взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона; доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Това означава, че съдът преценява достоверността на доказателствата, като именно с цел изграждане на вътрешното му убеждение е въведен другият основен принцип на наказателния процес – непосредствеността, уредена в чл.18 НПК. Въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата съдът изгражда мнението си относно тяхната достоверност и след като е изложил мотиви за преценката си, съдът не е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила.

За пълнота на изложението е необходимо да се посочи и, че във всички случаи, следва да се има предвид Постановление № 10/28.09.1973 г. на Пленума на Върховния съд, съгласно т.10 от което: „При наличие на очевидци при извършване на нарушение или при констатиране на същото следва те да се посочат в акта като свидетели, за да се осигури разкриването на обективната истина”. На първо място, това означава, че всички очевидци следва да бъдат посочени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и когато това не е направено (както в случая), при съставянето на акта е допуснато нарушение на административно производствените правила. Дали то е съществено, ще зависи от това, дали в хода на съдебното производство ще бъде доказано по несъмнен начин извършването на нарушението, за което е наложена санкция с обжалваното НП. На свой ред, за да бъде решен този въпрос, е необходимо по несъмнен начин да се изясни фактическата обстановка, т. е., да бъде разкрита обективната истина, като бъдат събрани всички доказателства, за чието съществуване са налице данни. Едва след събирането им може да бъде правена преценка, извършено ли е нарушение, или не, съответно – законосъобразно ли е наложена санкция според установените факти. В случая разпитаните свидетели по съставянето на АУАН – св.Й , като същият се явява и актосъставител, както и св.- очевидец Ц, потвърждават изложената по –горе фактическа обстановка, като показанията и на двамата са логични,

последователни и непротиворечиви и следва да бъдат кредитирани от съда.

Жалбоподателката не е посочила в касационната си жалба доводи за нарушение на процесуалните правила по отношение на посочения от нея свидетел - М, която не е била призовавана и изслушвана в съдебно заседание.

С оглед пълнота на мотивите, следва да се отбележи, че касаторката –Б., не е поискала от СРС назначаването на СТЕ, с цел доказване на твърденията от нея в хода на съдебното заседание факти, а именно че управляването от нея МПС, е технически невъзможно да се движи със скоростта, отбелязана в АУАН. Следователно тези твърдения не са доказани и установени по безспорен начин и не следва да бъдат кредитирани от съда.

Независимо от това, решението следва да бъде частично отменено предвид настъпилата междувременно законодателна промяна. Тежестта на наказанието се определя съобразно реда им, установен в чл.13 ЗАНН; предвид посочената разпоредба, лишаването от право на управление съставлява наказание, по-тежко от глобата, независимо от нейния размер. В случая към датата на извършване на нарушението, на основание чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП в приложимата предходна редакция, същото нарушение е подлежало на наказване с глоба в размер на 150 лв. и лишаване от правоуправление за срок от един месец - кумулативно. С изменението на посочената разпоредба от ДВ бр.10/01.02.2011г., предвидената отговорност за водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място 31 до 40 км/ч, е глоба в размер на 200 лв. Редакцията от ДВ 10/2011г. не предвижда кумулативно налагане наред с наказанието глоба и на наказание „лишаване от право да управлява МПС”. Тъй като по този начин с изменението отпада едно от двете предвидени наказания, при това по-тежкото, следва да се приеме, че сега действащата редакция представлява по-благоприятен закон по смисъла на чл.3, ал.2 ЗАНН. Ето защо, НП следва да бъде отменено в частта му, с която е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС”. Наред с това, с оглед принципа за недопускане влошаване положението на жалбоподателя, наложената му глоба не следва да бъде увеличавана до размера съгласно действащата разпоредба на чл. 182, ал.1, т.4 ЗДП.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 29.12.2010 г. по НАХД № 14418/2009 г. на Софийски районен съд, НО, 112 състав **В ЧАСТТА МУ**, с която е потвърдено наказателно постановление № 154012/21.11.2008г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция” при С., **В ЧАСТТА МУ**, с която Г. Н. Б., с ЕГН *, е лишена от право да управлява МПС за срок от един месец, на основание чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата, изм. ДВ бр.10/2011г., **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА: ОТМЕНЯ** наказателното постановление в тази му част.

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 29.12.2010 г. по НАХД № 14418/2009 г. на С районен съд, НО, 112 състав, в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

